

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 191.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365784528/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

medens de tagtoge den Stillehed, som passede til Familiens Sørgedragt og Forældrenes Stemning. Under en ofte standsende Underholdning gik den smukke Foraarsaften hen i det Grønne. Man kjørte sildt ad flere Omveje tilbage, og, ved en Feiltagelse af den noget berusede Kudsck, kom man henved Midnat forbi Assistentskirkegaarden. Faderen og Bedstefaderen mærkede det for sildeigt, til at forblindre det, og bestræbte sig for at faae Amalia til at see til venstre Side, for at hun ikke skulde kjende Stedet, hvor Sønnens Grav nu stod med de friske Blomsterkrandse. Det var temmelig mørkt, og de troede, det var lykkes at afdrage Amalias Opmærksomhed fra Kirkegaardsmuren. Hun sad taus og stille i Vognen, men da de kjørte forbi den store Gitterport, havde de hørt paa hendes Suk, at hun kjendte Stedet. Hvad der havde vakt hendes Opmærksomhed, var Glintet ligesom af et Lys eller en Lygte langt borte paa Kirkegaarden. Neppe vare de komne forbi Gitterporten, førend hun forlangte, der skulde standses. Kirkegaardsporten stod paa Klem – paastod hun – der var Mennesker tilstede, og hun vilde see, om det ikke var Nogen, der tog Blomsterne fra Graven. Det var just en Uskik, hvorover der i den sidste Tid ofte havde været klaget. Efter mange Forestillinger mod dette Indfald, sprang hendes Mand alene ud af Vognen og befalede Kudsken at kjøre til: han skulde snart indhente dem tilfods – han vilde kun gjøre Graveren opmærksom paa Lyset derinde og spørge ham om hvad det havde at betyde.

Vognen rullede nu afsted og den stærke, noget heftige Mand gik med hastige Skridt hen mod Graverens Bolig. Han fandt imidlertid alle Døre lukkede og alle Lys slukte. Han besluttede da selv at undersøge Sagen. Kirkegaardsporten fandt han ganske rigtig paa Klem, og han skintede endnu Lysct langt borte mellem Træerne. Uden Betænkelighed styrede han sin Gang derefter og standsede endelig i Nærheden af det Sted paa Kirkegaarden, hvor han Dagen tilforn med dyb Rørelse havde staaet ved sin Sønns aabne Grav og seet Jordspaaakstelsen. Den samme Stemning greb ham nu atter, men blandede sig med den uhyggelige Forestilling, at han nu her skulde træffe Mennesker, der – for at tilegne sig nogle Blomsterpotter af ringe Værd – vare frække nok til at forstyrre denne Gravens simple Prydelse. Han gik med sagte Skridt nærmere mellem de tætte Buske af Taxtræer og de nedhængende Sørgepile, hvorigjennem: hist og her et hvidt Marmormonument skinuede frem i det matte Sjørnelys og enkelte

Glimt af hint Lys, som han havde fulgt, men som ofte havde bevæget sig og var forsvundet. Endelig stod han under en Hængesk, hvor han ubemærket var Vidne til et Oprin, som opfyldte ham med Harm og Rædsel.

Ved en aaben Grav stod en lille smudsig og pjaltet Mand, med et ildrodt gennemfaret Ansigt, som omflagedes af nogle Totter sorte-graat Haar, og med en Blendlygte i Haanden, medens en steengammel Qvinde, ligeledes i den smudsigste Pjaltklædning og med et fuldkomment Hexeansigt, var ifærd med at afklæde et Liig, der laa ved Siden af en sønderbrudt Kiste. I nogen Frastand stod en høj aldrende Mand med en Spade i Haanden og drak af en lille blaa Flaske, medens han med hæs Stemme nyttede nogle Vers af en lystig Drikkevis.

«Rap dig, Marthe!» – sagde Manden med Lygten – «det pusler i Buskene synes mig – Er det levende Mennesker, komme vi sagtens kun i Rasphuset – og det var dog en Forsorgelse paa en Maade; men er det de Døde, der vil have deres Lagener tilbage, slippe vi ikke saa nemt. – Det var Ret, Christen Kirkeham! syng nu som jeg sang for Liig i vor Skolegang! det kan behøves ved dette Hundehv. Drik dog ikke meer, end du kan rende, hvis Nogen kommer! En Opstandelsesmand svirer kun om Dagen.»

«Er I snart færdige, I Sataner!» – sagde Manden med Spaden – «Hvad er det for en Stakkél, I nu har fat paa?»

«En smuk Ungkar!» – svarede Kjerlingen – «han har lyse Haar, som du, da du stod for Speilet og gjorde Vind i din Brudgomsjole. Seer jeg ret, saa ligner han dig paa en Prik. Der er Plads paa Kistelaaget, Mathis! – bræk den af, hvis den duer noget! – staaer der Noget at læse?»

Manden med Lygten lod dens Lys falde paa et sønderbrudt Ligkistelaag. «Tin» – raumlede han – «forsølvet Tin – det er ikke Omagen værdt at bryde af – men hvad seer jeg: *Christen Valman* staaer der – ja, paa min Sjæl, Christen Valman – det er dig, Kammerat! – det er din Ungdomsskikkelse, man har begravet – haha – det er i sin Orden! død har du jo været længe nok – den unge smukke Christen Valman er jo for længe siden gaaet i Hundene.»

«Er I gale!» – raabte Manden med Spaden og foer hen imod Liget som han betragtede ved Lygtelyset – derpaa styrtede han sig henover det med et Skrig.